

Arrest

nr. 123 141 van 28 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), in.

De voormelde aanvraag werd op 17 september 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 28 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht.

Verzoekers stellen dat eerste verzoeker lijdt aan arteriële hypertensie, aan PTSS en aan een majeure depressie. Vervolgens stellen zij dat zij ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet 23 attesten hebben aangebracht en dat al deze attesten de diagnose bevestigen. Verzoekers wijzen er op dat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat het nu vreemd overkomt dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd en dat zonder eerste verzoeker te hebben onderzocht. Ze menen dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusie kan maken wanneer er geen onderzoek is gebeurd. Ze begrijpen niet waarom, nadat zij drie jaar in het bezit te zijn geweest van een attest van immatriculatie, nu wordt vastgesteld dat er geen risico bestaat in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens wijzen zij er op dat de zorgvuldigheidsplicht ook inhoudt dat er hen direct en persoonlijk vragen dienden te worden gesteld.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zij omvat zowel een verwijzing naar de juridische grondslag, als naar de feitelijke omstandigheden die er aan ten grondslag liggen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 [...]

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]"

Hieruit blijkt dat de beoordeling van de ziekte gebeurt door een ambtenaar-geneesheer, hetgeen niet wordt betwist door verzoekers. Verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer niet tot de vaststelling kon komen dat er geen risico is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zonder eerste verzoeker te onderzoeken. Evenwel blijkt nergens uit de voormelde bepaling dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is de vreemdeling te onderzoeken. In deze bepaling staat duidelijk "indien hij het nodig acht". In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, betwist de ambtenaar-geneesheer *in casu* de diagnose niet. Integendeel, uit het aan de bestreden beslissing bijgevoegd medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, staat het volgende:

"Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat deze 46-jarige man lijdt aan arteriële hypertensie, aan een PTSS en een majeure depressie. De betrokkene maakte vroeger een pericarditis door.

De betrokkene neemt volgende medicamenteuze behandeling: bisoprolol, diltiazem, sertraline en sulpiride.

Zijn gezin zorgt voor de nodige mantelzorg in België. Er is geen reden om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verder zetten, eventueel met de hulp van vrienden daar.

Op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat betrokkene kan reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene)

(...)

De behandeling met sulpiride, sertraline, bisoprolol en diltiazem is beschikbaar

De opvolging door een psychiater is mogelijk. De opvolging door een cardioloog is mogelijk.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

(...)"

De ambtenaar-geneesheer treedt dus duidelijk de attesten bij en betwist geenszins de diagnose, noch de behandeling en de opvolging, die eerste verzoeker nodig heeft. Aldus kan niet worden ingezien waarom de ambtenaar-geneesheer eerste verzoeker had moeten onderzoeken. De ambtenaar-geneesheer komt in deze zaak echter tot de conclusie dat de behandeling en de zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, alsook dat er geen probleem is op het vlak van de toegankelijkheid. Verzoekers betwisten deze motieven niet.

Noch een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel worden op dit vlak aangetoond.

Waar verzoekers niet begrijpen dat zij na drie jaar onder attest van immatriculatie te staan nu geconfronteerd worden met een beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag, kan deze argumentatie niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn er immers twee fases. In eerste instantie dient de aanvraag ontvankelijk verklaard te worden. Dit behoort niet tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Eens de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, wordt de aanvrager in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en worden de medische gegevens doorgestuurd naar een ambtenaar-geneesheer die een advies dient te verlenen aangaande de medische situatie van de betrokkene. Gezien de toevloed aan aanvragen kan zulks enige tijd in beslag nemen. Hoe dan ook, is

het niet omdat een aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, dat de aanvraag dan ook meteen gegrond is. Zoals eerder aangehaald gebeurt enkel de beoordeling van de gegrondheid door de ambtenaar-geneesheer. Bovendien hebben verzoekers geen belang bij dit betoog, nu zij de hele tijd in België van de medische zorgen hebben kunnen genieten, in afwachting van een behandeling ten gronde van hun aanvraag.

Waar verzoekers menen dat zij in het kader van de zorgvuldigheidsplicht rechtstreeks en persoonlijk om inlichtingen dienden te worden gevraagd, hebben zij evenmin belang bij hun grief. Verzoekers verduidelijken niet welke inlichtingen zij bijkomend nog zouden hebben gegeven, nu duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose bevestigt en de dokters volgt voor wat betreft de benodigde behandeling en de zorgen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU